

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 21. září 2023 v senátu složeném z Mgr. Petra Sedlaříka, předsedy senátu, a přísedících JUDr. Hany Homolové a Jany Benedové takto:

Obžalovaný

J. V.

nar. [redacted] v Rychnově nad Kněžnou, formálně bytem [redacted], adresa pro účely doručování [redacted], [redacted]

je vinen, že

v přesněji nezjištěné době nejméně od jara 2021 do 7. 8. 2022 v místě společného bydliště v [redacted], okres Kladno, v rodinném domě č. p. [redacted] fyzicky a psychicky napadal svou družku poškozenou Ing. T. [redacted] K. [redacted], Ph.D., a to tak, že ji opakovaně přinejmenším každý týden kroutil rukou a smýkal jí o sedačku nebo o podlahu, bil ji otevřenou dlaní do různých částí hlavy, přinejmenším jednou ji napadl na schodišti domu, kde jí bránil v pohybu do patra a tahal ji směrem dolů, udeřil poškozenou hlavou do její hlavy, bezdůvodně ji budil ze spánku, vulgárně poškozenou urážel tak, že je kurva, piča, obviňoval ji vulgárně z nevěry či z nepořádku v obydlí, a nejméně v pěti případech donutil poškozenou i přes její nesouhlas k souloži, přičemž nejméně ve dvou případech hrozil, že si věci musí zasloužit, jinak v opačném případě jí nevydá její věci, které nutně potřebovala k tomu, aby mohla vykonávat své zaměstnání, když jí předtím sebral doklady, peněženku a notebook, který používala poškozená k povolání učitelky, a poškozená se tomu podvolila ze strachu o ztrátu zaměstnání učitelky základní školy, ve dvou případech pak obžalovaný poškozené hrozil, že pokud s ním nebude mít pohlavní styk, rozšíří její intimní fotografie na pracovišti s tím, že takto rozšíří, že je poškozená „kurva“, dále nejméně v jednom případě poškozené s puškou v ruce řekl, že s ním má souložit, k čemuž ale pro neschopnost poškozené k fyzickému aktu nedošlo a dne 7. 8. 2022 přibližně v poledních hodinách v ložnici po poškozené, která si na základě jeho požadavku oblékla erotické spodní prádlo, požadoval soulož,

kterou na ní vykonal i přes její verbálně opakovaně vyjádřený nesouhlas odůvodněný jejím aktuálním zdravotním stavem spočívajícím v tom, že poškozená trpěla akutními zažívacími problémy spojenými se zvracením, měla horečku, byla celkově vysílená a neschopná aktivnějšího odporu, čehož obžalovaný k vykonání soulože zneužil, když navíc před souloží obžalovaný poškozené hrozil puškou tak, že „jí ji tam zasune“, pokud nebude po jeho vůli, dále dne 7. 8. 2022 obžalovaný hrozil poškozené, že zabije jejího bývalého manžela, Ing. O. K. otce jejích tří dětí, a tohoto dne též v odpoledních hodinách vyhrožoval poškozené Ing. T. K., Ph.D., která byla ponořená ve vodě ve vaně, s kulmofémem zapojeným do elektřiny, že zveřejní její intimní fotografie, načež vyhrožoval poškozené hozením fénu zapnutého v elektřině do vody, a poté, co se poškozené podařilo vypustit vodu ve vaně, vyhrožoval poškozené s nožem v ruce podříznutím se slovy, že alespoň nebude tolik nepořádku, stane-li se to ve vaně, což v poškozené s ohledem na předchozí agresivní chování obžalovaného a s ohledem na to, že volně manipuloval dvěma puškami, vyvolalo důvodnou obavu z uskutečnění výhrůžek, a tímto jednáním způsobil poškozené poruchu přizpůsobení s neurotickou, úzkostnou a depresivní symptomatikou trvající po dobu nejméně 7 měsíců a projevující se poruchou emotivity a afektivity, poruchou chuti k jídlu a frustrační tolerance,

tedy

- jednak** týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a páchal takový čin po delší dobu,
- jednak** dílem jiného pohrůžkou násilí a pohrůžkou jiné těžké újmy donutil k pohlavnímu styku a k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti, spáchal takový čin souloží a se zbraní, dílem se dopustil jednání bezprostředně směřujícího k tomu, že jiného pohrůžkou násilí donutí k pohlavnímu styku, spáchá čin souloží a se zbraní, v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,
- jednak** jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to vzbudilo důvodnou obavu, a takový čin spáchal se zbraní,

čímž spáchal

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku v souběhu se zločinem znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, dílem dokonáným, dílem ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a přečinem nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku,

za což se odsuzuje

dle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) roků**.

Dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kulíková

Odůvodnění:

1. Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku.
2. **Obžalovaný J. V.** vinu zčásti připustil, částečně popíral. Připustil to, že „není svatý“, a když jej poškozená mlátila, chytl ji za ruce a odhodil na gauč. Také ji bouchl do hlavy, ale ne každý týden tak, jak je uváděno. Popíral též znásilnění. Fotografie poškozené ve vaně pořídil, když jí bylo špatně a šla se vykoupat, ke svému návrhu a s jejím souhlasem, ať je pak smaže. Říkala, že jí je špatně, že seděla čtyři hodiny na toaletě. Zbraň nesl obžalovaný do ložnice do skříně, na hlavu jí poškozené neměřil (což mu ostatně ani nebylo kladeno za vinu).
3. Podrobněji obžalovaný popisoval poslední dny soužití s poškozenou. Den před tím, než měl obžalovaný vyhrožovat poškozené s fénem, se vrátila s dětmi z dovolené, na které byla se svědkem K. (jejich společné dovolené obžalovaný podle svých slov neunesl), vzala si na sebe prádlo, měli sex a vše bylo v pořádku, načež další den se s ním rozešla. V koupelně měl fén v ruce, když mu zavazet a věšel jej výše, než byl. Je možné, že když mu poškozená řekla, že se rozcházejí, zapojil kulmofén do elektriky, ale nemyslí si, že by jí vyhrožoval nožem. Dal si tři piva poté, co celý den nejedl, a nějak to na něj dopadlo, tak šel a kulmofén zapnul. Držel jej v ruce a říkal „Když se mě chceš zbavit ty, tak já se zbavím tebe“. Neudělal by to, ale poškozená si v tu chvíli mohla myslet, že ji zabije.
4. Je pravdou, že se spolu hádali, i to, že jí chtěl vyhodit počítač. To proto, že poškozená na počítači pořád byla, a to třeba i když kytky na zahradě byly samý plevel. Co ale na počítači poškozená dělala, obžalovaný nevěděl. Facku jí nikdy nedal, ale když rýpala, řekl jí, ať toho nechá, nebo jí dá na hubu. Pak ho dloubla, tak ji odhodil na gauč. Říkal jí, ať toho nechá, nebo to špatně skončí. Pokud měl obžalovaný popsat okolnosti, kdy poškozenou bouchl do hlavy, uvedl, že se pohádali a neudržel se. Když se obžalovaný naštvě, „holt se neudrží“, a pak je dotyčný třeba bit. V období popsaném v obžalobě se to stávalo také, k čemuž obžalovaný dodal, že poškozenou bouchl, ale pak za 20 minut se jí omluvil a bylo to v pořádku. V této části výpovědi obžalovaný gestikuloval tak, že pravou rukou otevřenou dlaní bezděčně ukazoval dávání facky. Měl-li to vysvětlit, vypověděl, že třeba do poškozené strčil, že se bouchla o zeď, ale facku jí nedal, jen jednou ji udeřil do hlavy čelem a to ho pak mrzelo. Jednou poškozené schoval klíče od auta s tím, že se jí ptal, jestli nemůže jet další den. Pokud měl obžalovaný vysvětlit, proč to jeden den vadilo a druhý už ne, že by poškozená někam odjela, nevěděl.
5. Řekl poškozené, že je kráva atp., i že je piča, že je blbá a podobně, víc toho nebylo. K dotazu, zda si o poškozené myslí, že je blbá, uvedl obžalovaný, že nikoli. Proč jí to tedy říkal, nevěděl. Nevěru u ní předpokládal, v pondělí a středu jezdila s kluky na trénink a když chtěl jet taky, říkala mu, co by tam dělal, tak obžalovaný nevěděl, jestli tam s někým něco nebylo. Také mu bylo divné, že musela pro knihy do Prahy v neděli a nejela až v pondělí. Jednou se stalo, že poškozená stála na druhém schodu, tak jí chytl ruku a strhl ji dolů. Tomu nepředcházelo to, že by strhávala ona jej, a nevěděl, proč to udělal.
6. Jsa konfrontován s obsahem zpráv, které si s poškozenou posílali, uvedl, že slib, že ji už nebude mlátit, tak nebyl myšlen, protože to, že ji chytl za ruce a hodil na gauč, za mlácení nepovažoval. Dodržel to, že jí slíbil, že už jí nikdy neřekne „Pičo“, řekl jí už jen to, že je kráva, a nevěděl, co znamenalo, když sliboval, že se „to“ už nebude opakovat. Mlácení se z jeho strany asi dělo, ale až ke konci jejich vztahu. Vzápětí obžalovaný ale uvedl, že ji ke konci nemlátit, když dva měsíce nebyla doma, tak jak by ji mohl mlátit. Jednou zasahovali sousedé, to bylo poté, co poškozenou

strhnul z druhého schůdku, starší syn křičel o pomoc, tak přišel soused a zat'ukal na okno, co obžalovaný blbne. Ten odpověděl, že je to dobrý, a už se nic nedělo. Když měl obžalovaný popsat, co se stalo, že strhnul poškozenou ze schodů, uvedl, že neví, nepamatuje si. Pokud měl vysvětlit rozpor, že si nepamatuje, co se stalo před tím, než někoho strhnul ze schodů, ale pamatuje si situaci se sousedem, která následovala ihned po tomto strhnutí, obžalovaný nevěděl. A to ani to, jestli byl opilý. Přišla i sousedka, čemuž předcházelo, že poškozené říkal, že jí naplácá hubu, když ho nenechá; proto poškozená zavolala sousedy. Ti když přišli, seděl obžalovaný v pergole a pil pivo, asi ne teprve první.

7. Pokud byl obžalovaný dotazován, zda někdo ve vztahu s poškozenou projevil nějakou výhradu k pohlavnímu styku, uvedl, že „si myslí... že neví“. Pokud poškozená v takové chvíli řekla „Ne“, převážně z ložnice odešel. Jednou se ji snažil přesvědčit k souloži řečmi, že je poškozená posera, pak dal pokoj. Zbraní nehrozil, tu si zrovna jen nesl do skříně, v tu chvíli poškozená – jak si obžalovaný myslel – spala. Že by poškozené zasunul do přirození hlaveň, to neřekl. Obžalovaný neuměl vysvětlit, proč sám v souvislosti s obžalobou (která hrozbu zbraně spojila se znásilněním) uváděl, že zbraň do ložnice jen nesl. Nevysvětlil ani to, proč o zbraní mluvil, když ani nevěděl, jestli ji poškozená viděla. Poškozená mu říkala, že jí zbraní hrozil, ale on jí na to odpověděl, že tohle by v životě neřekl.
8. Když byl obžalovaný opilý, pocíťoval na svém chování tu změnu, že když mu někdo něco řekl, tak vyletěl. Dvakrát na poškozenou, jednou na svědka K [REDACTED], ale to nebyl opilý.
9. Mimo důkazní rámec, neboť v rámci závěrečné řeči, obžalovaný vyjádřil svůj postoj k věci tak, že za svou blbost bude muset pykat.
10. **Poškozená Ing. T [REDACTED] K [REDACTED]** vypověděla, že si nepamatuje přesně, kdy ji obžalovaný napadl poprvé, pak to bylo znovu asi za půl roku a pak se to stupňovalo, až to byl každý víkend. Častější začalo být napadání v době pandemie covidu, kdy byli více doma, obžalovaný měl pocit, že poškozená sedí na počítači a s někým si píše – žártil, a to na každého, třeba i souseda, s nímž sám instaloval úpravnu vody. Poškozená ale coby učitelka vedla distanční výuku, proto byla na počítači, a také distančně studovala. Obžalovaný měl pocit, že doma nic nedělá. Zkroutil jí ruku a stáhnul ji obvykle do rohu pod kuchyňskou linku nebo ji stáhl na gauč a přisedl, poškozená byla schoulená a chránila si hlavu před bitím svými rukama. Někdy jí dal facku, někdy ji zezadu uhodil do hlavy (poškozená během výsledku slovní projevy doprovázela tím, že předváděla např. popisované údery a úkroky). Do hlavy jí bil zezadu otevřenou dlaní, zepředu pěstí. Jednou měla monokl, ale to se nosily roušky a přehodila si tam vlasy, tak to skryla. Někdy jí úplně neuhodil, ale údery jí naznačoval před očima (zblízka, jak poškozená předváděla). Stačilo ale už to, že na ní klečel nebo ji držel. Vyčítal jí třeba jídlo, říkala mu, že je přece uvařené, ať si je ohřeje. Uváděl, že to jsou šlichty a jíst je nebude.
11. Intenzivnější to začalo být od r. 2021, kdy se po návratu z dovolené postavil obžalovaný za vrata a řekl, že všechny zabije zbraní, jestli vejdou do domu. Pak několikrát opakoval, že je všechny (tj. ji, svědka K [REDACTED] a jejich tři děti) vystřelí, a přitom měl doma dvě lovecké zbraně, s čímž poškozená nesouhlasila. Střízlivý to ale nedělal, to byl hodný, ale když se opil, tak stačilo málo a „přeskočilo mu“. Druhý den se omlouval, že to nemyslel vážně a poškozené by neublížil. Přes týden jezdil autem, to nepil, ale o víkendu se to dělo. Obžalovaný moc nejedl, pak si dal pár piv a byl opilý. O víkendech jezdil na ryby, a pokud cestou zpět řídil on, opil se až doma, pokud řídil jeho kamarád, už opilý přijel domů. Vyčítal pak poškozené, že je líná a nic nedělá a vždy na ni „vystartoval“. Poškozená připustila, že i ona párkrát na obžalovaného zařvala se sprostým slovem. Vysvětlila to tím, že když za ní čtyřikrát nebo pětkrát přišel nahoru k počítači, co tam dělá, že se tam určitě neučí, už ho poslala do prdele. Z jeho strany to byla „kurva, piča“ nebo že

se někde „kurví“. Poškozená se zamykala u dětí v pokoji, věděla, že před nejmladším synem by jí obžalovaný nic neudělal. Zamykala se tam s klíči a doklady, spala tam na matraci. Poškozená si tam věci brala, protože jí je kolikrát obžalovaný vzal, ale ona je druhý den potřebovala do práce. Jednou zaznamenali napadení sousedé, obžalovaný poškozenou stáhl ze schodů, pak se přetahovali pod schodištěm, ale zaklepal soused na okno, čehož využila a odběhla k dětem.

12. Také byla poškozená buzena ze spánku, obžalovaný rozsvítil a probudil ji, že jdou „šukat“. Za chvíli odešel, ale pak se to opakovalo, znovu přišel a rozsvítil, i šestkrát za noc. K souloži nedošlo, jen ji vzbudil, už pak nevěděla, čím je. Tato situace s nočním buzením se stala asi dvakrát.
13. Pokud obžalovaný hrozil svědku K [REDACTED] zabitím, poškozená si s opakováním těch hrozeb začala myslet, že by se to opravdu mohlo stát. V posledním případě obžalovaný naopak chtěl, aby svědek K [REDACTED] přijel k nim domů, aby si to s ním vyřídil, ale poškozená raději zorganizovala předání dětí jinde.
14. V poslední sobotu byla poškozená rozhodnuta, že další život s obžalovaným nechce, opakovala mu, že se jej bojí. V neděli už ráno viděla, že je zle, děti raději svědku předala ve Slaném. Odtud vyrazila k matce obžalovaného, ale cestou usoudila, že to nemá cenu dělat, a jela zpět domů. Bylo jí ale zle, protože na Šumavě na dovolené chytili střevní chřipku, spěchala domů na toaletu, zvracela, měla horečku a zimnici. Obžalovaný na ni čekal s tím, že určitě „zase někde šukala“. Říkala mu, že je jí opravdu zle, ať ji nechá, že si jde lehnout. Měl ale připravené erotické prádlo, tak aby jí dal obžalovaný pokoj, oblékla si ho. Zalezla do postele, u níž měla kbelík, zvracela do něj, bylo jí tak zle, že ani neví, jak dlouho trval pohlavní styk, k němuž nějak došlo a který po ní obžalovaný požadoval. Nejdříve říkal, že když se poškozená neotočí a neroztáhne nohy, tak jí to udělá zezadu, načež mu říkala, ať jí dá pokoj, tak zase obžalovaný říkal, že když to nepůjde takhle, tak vezme zbraň a narve jí tam zbraň. Obžalovaný prostě přišel a „vlezl na ni“, když se otočila, že jde spát. Bylo jí tak zle, že se neměla sílu bránit, byla jako hadrová panenka, obžalovanému ale říkala, ať ji nechá být, větší aktivity nebyla schopna. Pak poškozená usnula, po probuzení měla zimnici a chtěla se zahřát ve vaně. Když v ní ležela, přišel obžalovaný, že se poškozená pořád kurví, s ním ale nesouloží, tak že to ukončí. Poškozená tam měla i kulmofén, který držel obžalovaný nad vanou zapnutý. Pak obžalovaný vzal fén, zasunul jej do zásuvky a držel jej nad vanou a foukal jím poškozené do očí. Ta nohou vytáhla řetízek se špuntem, aby voda odtékla, čehož když si obžalovaný všiml, řekl jí „Když ty takhle, kurvo, tak to ukončíme ve vaně, aspoň nebude bordel“ a šel pro nůž, s nímž opravdu do koupelny přišel.
15. Jednou o víkendu již v tom intenzivním období, poškozená časově blíže neuměla incident zařadit, se stalo, že obžalovaný se dožadoval pohlavního styku, který poškozená odmítala, protože byla unavená, načež obžalovaný přišel se zbraní a řekl, že ji zabije, ke styku ale nedošlo, protože poškozená byla v šoku a jen zírala. Sex byl v průběhu posledního roku nedobrovolný několikrát, protože obžalovaný též poškozené vzal její klíče, doklady nebo počítač potřebné do práce (v peněženice měla i bankovní kartu) a řekl, že pokud se s ní nevyspí, tak jí věci nevrátí, takže proto poškozená musela souhlasit. Stalo se i to, že jí vyhrožoval puškou, pokud s ním nebude souložit, načež mu byla po vůli, ale bylo to jen pod tou pohružkou. Oba typy situací – jednak hrozba nevydáním věcí potřebných pro výkon práce, resp. použitím intimních fotografií poškozené v práci s tím, že je pošle šéfovi, jaká je poškozená „kurva“, a jednak hrozba puškou, po nichž následovaly pohlavní styky – se dle poškozené staly nejméně dvakrát každá. Vůbec si nedovedla představit, že by nepřišla do práce, co by se dělo potom. Navíc měla obavu z ostudy v místě, kde učila, je to malá obec a lidé se znají navzájem, ona je tam učitelka a místním lidem děti učila nebo učí.

16. V tomto období se poškozená uzavírala do sebe, ve vesnici přestala chodit ven, když se něco dělo, vyhýbala se lidem, ven chodila v době, kdy spíše nikoho nepotká. Nechodila ani do místního obchodu. Styděla se totiž podívat lidem do očí a přemýšlet, jestli něco vědí nebo nevědí. Po vykázání obžalovaného pak poškozená obcházela dům třeba třikrát, jestli jsou zavřená okna a dveře, kontrolovala to, chodila spát s klíči od auta a mobilem v ruce, přejídala se čokoládou, hodně se bála. To se dělo ještě v listopadu nebo na začátku prosince. Pak se to nějak uklidnilo, ale vše se obnovilo, když se přerušilo trestní řízení, to ji obžalovaný začal kontaktovat z telefonu své matky. Několikrát se tam i objevil, poškozená se znovu bála hodně, obcházela dům, pomsty obžalovaného se bojí do dneška.
17. **Svědék Ing. Ondřej K** [REDACTED] vypověděl, že i jeho obžalovaný před lety bezdůvodně napadl. Po návratu z dovolené mu poškozená chtěla uvařit kávu, kterou na něj obžalovaný ale chrstnul a následoval incident. Občas se i stalo, že mu obžalovaný vyhrožoval, že se má srovnat, přestože se u nich svědek vyskytoval jen kvůli dětem. Poškozená svědkovi říkala jen to, že s obžalovaným už nechce být, ale on se nechce odstěhovat; synové mu neřekli nic. Až loni v srpnu svědek volal policii, obžalovaný křičel a vyhrožoval, volali mu kluci, kteří byli zavření, a svědek kontaktoval policii. Kluci mu říkali, že obžalovaný vyhrožuje poškozené i jemu, že je zabije. Z poslední dovolené před odchodem obžalovaného se vrátili ve špatném zdravotním stavu, na dovolené byla nějaká závadná voda, takže všichni pak měli „nějaký průjem“. Postupně to měli všichni, někteří synové už během dovolené, i poškozená pak říkala obžalovanému, že to měla také.
18. **Svědék V** [REDACTED] **Š** [REDACTED] vypověděl, že před několika lety slyšel křik jednoho z dětí a viděl, jak obžalovaný táhne poškozenou dolů po schodech, tak za nimi vyrazil a viděl, jak ji drží na gauči za ruce, poškozená byla na zádech, obžalovaný na ní. Když svědek zaklepal na okno, okamžitě se to ukončilo. Poškozená zakřičela něco ve smyslu, že jí obžalovaný ubližuje, a utekla za dětmi nahoru. Pak se za to styděla, při setkání spíše sklopila oči, nechtěla kontakt a mluvit o tom.
19. **Svědčyně L** [REDACTED] **M** [REDACTED] vypověděla, že před několika lety ji přivolala poškozená, že měla být napadena obžalovaným. Když svědkyně přišla, obžalovaný byl venku a poškozená brečela, zamknula se v domě. Poškozená jí popisovala, že ji obžalovaný napadl a kluci se jej snažili odtrhnout, obžalovaný ji zbil a nějak měl držet pod krkem. Pak byli hoši nahoře v pokojíčku, brečeli. Řekli svědkyni, že obžalovaný zmlátil poškozenou a sebral jí notebook nebo tablet, na kterém dělala práci do školy. Poškozená si někdy stěžovala, že když se obžalovaný opije, je agresivní, a bála se zbraní, které byly v domě.
20. **Svědék P** [REDACTED] **K** [REDACTED] popsal, že v jednom případě, když něco popili, obžalovaný vběhl do domu za poškozenou tak, že svědka dveřmi skoro praštil do obličeje, a tam na ni křičel. Spouštěčem bylo, že poškozená přišla ven a něco řekla. Ještě jednou předtím se stalo, že poškozená volala, že se u nich má něco odehrávat, tak tam se sousedem šli obžalovaného uklidnit. Ten byl v obýváku a něco na poškozenou řval, ona měla podle svědka strach. Pak svědkovi říkala, že se obžalovaného bojí, protože má flintu. Když se obžalovaný opije, může mít nějaký zkrat, svědkovi i říkal, že si ustřelí hlavu. Při incidentech býval obžalovaný opilý.
21. Kromě výše uvedených výpovědí měl soud při tvorbě skutkových závěrů k dispozici i níže popsané listinné a věcné důkazy, jakož i znalecké posudky doprovobené výsledky MUDr. Lucie Závěšické, psychiatricky, a Mgr. Hany Fechtnerové, psycholožky, o dopadech posuzovaného jednání do duševní oblasti poškozené. Se souhlasem obžalovaného a státního zástupce soud též dle § 211 odst. 5 tr. řádu četl znalecký posudek MUDr. Vlastimila Tichého, psychiatra, stran duševního zdraví obžalovaného.

22. **MUDr. Lucie Závěšická**, zpracovatelka znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, písemně referovala o tom, že u poškozené se od 8. srpna 2022 rozvinuly úzkostné a depresivní příznaky, které lze shrnout do diagnózy úzkostně depresivního syndromu jako porucha přizpůsobení, přičemž projevy spočívají v úzkostných a depresivních příznacích, poruše emotivity a afektivity, poruše chuti k jídlu, snížené frustrační toleranci. Porucha u poškozené narušovala její obvyklý způsob života, ale nevyhledala kvůli ní léčbu. V době vyšetření, tj. dne 28. 2. 2023, byla intenzita příznaků mírná. Porucha přizpůsobení u poškozené souvisí s posuzovanou událostí. Ovlivňuje mírně kvalitu života poškozené, a to ve schopnosti plnění všeobecných úkolů a požadavků (pomalost, kontrolování, strach o děti) a schopnosti mezilidské komunikace (nedůvěra, opatrnost ve vztahu s muži).
23. V hlavním líčení znalkyně upřesnila, že porucha přizpůsobení je svébytná duševní porucha podobného charakteru jako posttraumatická stresová porucha, na rozdíl od níž neexistují stupně poruchy, která v tomto případě buďto přítomna je, nebo není. Příznaky byly po incidentu závažnější, následně trvaly v mírnější formě až do vyšetření. Příznaky kolísaly, na podzim (2022) se to klidnilo, pak zase byly horší. Poškozenou popisované příznaky a projevy poruchy znalkyně zhodnotila jako reálné. Porucha obžalované, kromě strachu např. při z incidentu s obžalovaným na tréninku synů, se projevuje především ve vztazích s muži jejich narušením, i narušením mezilidských vztahů. Pokud znalkyně při popisu příznaků použila termín „mírný“, šlo o srovnání s jinými pacienty, nikoli z pohledu zásahu do života poškozené, kde závisí i na osobnostní struktuře posuzované osoby. Dále znalkyně k dotazu soudu, zda je možné rozlišit, která ze složek jednání obžalovaného vůči poškozené stála za rozvojem její duševní poruchy (jednalo-li by se o důsledek znásilnění, zásadně by to mohlo ovlivnit právní kvalifikaci jednání obžalovaného, vč. na ni navazujících konsekvencí v oblasti procesního práva), zodpověděla, že nejhorší byl pro poškozenou poslední incident, nejhorší pro ni byly fyzické ublížení a likvidace potencionálně ústící ve skončení jejího života. Jiný stresor než soužití s obžalovaným znalkyně u poškozené nezaznamenala.
24. **Mgr. Hana Fechtnerová** zpracovala znalecký posudek z odvětví zdravotnictví, specializace klinická psychologie, a písemně zhodnotila, že poškozená nevykazuje znaky duševního onemocnění, patrný jsou potíže v interpersonální oblasti, je patrné nadměrně obětavé chování, chronické podrizování vlastních potřeb potřebám druhých. Agresivitu považuje za součást vztahů. Je patrna sociální naivita, i v negativních zážitcích snadno nachází něco dobrého, což může znamenat i neschopnost prožívat negativní zážitky sebe i druhých, tedy i zabývat se zdroji konfliktů. Vyšetřením byl zjištěn syndrom týrané ženy, jsou patrný poruchy soustředění, obtíže se spánkem či jídlem. Většina projevů je v době vyšetření minimalizována, ale přetrvává depresivní prožívání a strach z obžalovaného. Poškozená je s to správně vnímat a reprodukovat prožité události, mírné zkreslení může vyplývat např. z dlouhodobého stresu. Nebyly shledány sklony ke konfabulacím nebo motivace ke zkreslení výpovědi. Do budoucna může přetrvávat depresivní prožívání, strach z mužů, problémy s partnery v soužití.
25. V hlavním líčení pak znalkyně rozvětvila svůj posudek o další projevy spadající pod syndrom týrané ženy, např. zdůraznila zabezpečovací chování jako důsledek obav z obžalovaného. Přestože poškozená verbálně vyjadřovala zlepšení situace v době vyšetření, testovými metodami bylo znalkyní zjištěno, že příznaky jsou naopak větší, než poškozená sama popisovala. Do zjištěného obrazu zapadá, že poškozená znovu začala prožívat úkorně, když bylo zrušeno usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného, flashbacky se mohou dostavovat ještě i po roce, zvláště když jsou situačně podmíněny, a pak se projevilo i ono zabezpečovací chování – zavírání dveří ve strachu, snaha o pocit, že se nemůže nic stát. Jinak poškozená měla obžalovaného ráda, je obvyklé, že v její situaci člověk doufá, že příště už se alkohol nebude opakovat, je ochoten proto i odpustit a omluvit neadekvátní chování. Trvá to dlouho, než přijde

nějaký zlom. Nic dalšího, co by mohlo zapříčinit popsany stav poškozené, než soužití s obžalovaným znalkyně nezjistila. V osobním životě se ještě rozváděla, ale to nepřevyšovalo uvedené příčiny.

26. **MUDr. Vlastimil Tichý**, znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, uzavřel, že obžalovaný netrpí a netrpěl duševní chorobou ani poruchou, sexuální deviací, ale ani závislostí na alkoholu či jiné návykové látce. Intelekt obžalovaného je při dolním pásmu průměru, osobnost obžalovaného je nezdrženlivá, akcentovaná, simplexní, emočně nevyvážená, sebestřednější a dominantnější se sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži a opilosti. Přítomno je škodlivé užívání alkoholu s poruchami chování v opilosti, alkohol akcentoval osobnostní rysy obžalovaného, zvýšil jeho aktivitu a sebevědomí, naopak omezil jeho soudnost a vedl k ventilaci negativních emocí. Obžalovaný byl schopen uvědomit si účinky alkoholu na svou osobu a byl schopen odolat jeho požití. Rozpoznávací schopnosti obžalovaného byly zcela zachovány, ovládací nepodstatně sníženy vlivem prostých opilostí u akcentované osobnosti. Znalec u obžalovaného nenavrhl žádná medicínská opatření.
27. Dle protokolu o zadržení obžalovaného došlo k tomuto postupu dne 7. 8. 2022 v souvislosti se závěrečnou pasáží trestného počínání obžalovaného, popsanou ve výroku rozsudku. Z potvrzení o vykázání ze dne 9. 8. 2022, vydaného Policií ČR, ÚO Kladno, SKPaV, došlo uvedeného dne k vykázání obžalovaného z místa činu na základě rozhodnutí policejního orgánu. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 8. 2023, sp. zn. 23 Nc 1201/2022, již byl zamítnut návrh poškozené na vydání předběžného opatření ohledně zamezení styku obžalovaného s poškozenou a jejími syny.
28. Z protokolu o ohledání místa činu, jeho náčrtku a související fotodokumentace soud zjistil místní a prostorové uspořádání v širším místě činu, včetně zde zajištěných stop – pušek obžalovaného, fénu a kulmofénu poškozené, inkriminovaného kuchyňského nože a jejich umístění v domě. Fotodokumentace bez zásadnějšího vlivu na výsledek řízení zachycuje též prohlídky těl obžalovaného a poškozené po iniciaci trestního řízení. Na CD nosiči byly zajištěny také fotografie z mobilního telefonu obžalovaného ze dne 7. 8. 2022, na nichž je vidno nahou poškozenou při koupeli ve vaně a detaily jejího nahého těla.
29. Dle odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie, byly na loži a krajkovém spodním prádle poškozené nalezeny stopy spermatu, příp. spermatu smíšeného s krví. Odborným kriminalistickým vyjádřením z odvětví genetika bylo v analyzovatelné části důkazního materiálu prokázáno, že se jedná o stopy DNA odpovídající DNA poškozené a obžalovaného. Daktyloskopickým odborným kriminalistickým vyjádřením pak bylo prokázáno, že na fénu i kulmofénu zajištěných po činu v koupelně poškozené byly nalezeny otisky prstů obžalovaného.
30. Z alkotestu ze dne 7. 8. 2022 vyplynulo, že v té době byla dechovou zkouškou prokázána hladina alkoholu u obžalovaného ve výši 1,62 promile.
31. Protokolem o ohledání věci vč. přílohy, stažených zpráv z aplikací Zprávy a Messenger, byl prokázán obsah komunikace mezi obžalovaným a poškozenou z konce posuzovaného období, která krom běžné konverzace obsahuje zprávy, v nichž ještě v době před posledním incidentem poškozená obžalovanému opakovaně ironicky děkuje za znásilnění či buzení a bití a vyjadřuje vůli odstěhovat se, odvézt (rovněž bité) děti a oznámit věc policii, případně o těchto tématech píše jako o faktech, vesměs aniž je obžalovaný popíral nebo vyvracel. V jednom případě přímo reagoval na výčitku bití tím, že poškozené odepsal, že ji místo pár facek orálně sexuálně uspokojí (č. l. 158). V jiném případě připustil, že na poškozenou vyletěl a řval na ni, ať jej nesere (popřel ale bití do obličeje), jinde obžalovaný slíbil, že už poškozenou mlátit nebude, což mu poškozená

nevěřila z důvodu, že to už slíbil, ale nedodržel (oboje č. l. 165 a poté na č. l. 166 p. v., kde též slíbil, že poškozené už nebude říkat „Pičo“, nebo č. l. 168). Na různých místech konverzace obsahuje též zájem obžalovaného o sexuální aktivity s poškozenou a projevy žárlivosti a výčitky ve vztahu k poškozené ve smyslu její nevěry.

32. Týmž způsobem byly zajištěny i některé další zprávy mezi poškozenou a obžalovaným z období po zahájení úkonů trestního řízení, kdy obžalovaný sliboval, že už poškozené nikdy neublíží, a zajímal se o možnost intimního kontaktu s poškozenou.
33. Služební záznam Policie ČR, obvodní odd. Slaný, prokazuje, že již dne 17. 7. 2021 došlo k aktivizaci policistů v souvislosti s děním v domácnosti poškozené, která se dostavila na služebnu oznámit nepatřičné chování obžalovaného k ní v jeho opilosti (tento důkaz s ohledem na jeho charakter soud neprovedl za primárním účelem analýzy jeho obsahu, ale že vůbec k popsané situaci došlo, s ohledem na potřebu vyrovnat se s nutností časového vymezení skutku a objektivizaci výpovědi poškozené o tom, kdy se situace měla stát intenzivnější ve smyslu soustavnosti jednání obžalovaného).
34. K osobě obžalovaného soud z opisů z evidence Rejstříku trestů zjistil, že v r. 2019 byl sankcionován pro přestupek proti občanskému soužití, soudem trestán nebyl. Z bloku na pokutu Městského úřadu Slaný ze dne 22. 7. 2019 pak soud zjistil, že uváděný přestupek spočíval v hrubém jednání obžalovaného vůči svědku K [REDAKCE], k němuž došlo v místě bydliště poškozené. V zaměstnání je obžalovaný kladně hodnocen, jak je uvedeno ve zprávě spol. Metal Trade Comax, a. s.
35. Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina obžalovaného byla prokázána. Do určité míry paradoxně k prokázání viny přispěl sám obžalovaný, který se sice snažil minimalizovat trestnost svého jednání a stavět některá rozhodná fakta do jiného světla, ale už svou výpovědí na mnoha a mnoha místech de facto potvrzoval věrohodnost výpovědi poškozené. To se dělo už v době pokračujícího soužití obžalovaného s poškozenou, kdy obžalovaný spontánně v elektronické komunikaci s poškozenou prakticky nijak nezpochybňoval závažná tvrzení poškozené, naopak je na několika místech potvrzoval. Základní rámec problematiky tedy soud považuje za spolehlivě zjištěný, což po podrobnějším rozboru důkazního materiálu platí i pro detailnější popis skutku, v němž soud shledává shora vymezenou trestnou činnost.
36. Obžalovaný byl usvědčen především podrobnou a věrohodnou výpovědí poškozené. Jak řečeno, do značné míry ji potvrzoval i on sám, když připouštěl její bití (třebaže nikoli ve formě facky, což ovšem fyzickému násilí jako takovému na závažnosti neubírá), připouštěl neunesení dovolených poškozené se svědkem K [REDAKCE] a jejich dětí, připouštěl svou výbušnost v opilosti, ihned začal hovořit o situaci, kdy si poškozená mohla sexuální styk spojit s jeho loveckou puškou, ve zprávách nejenže nevyvracel neustálá tvrzení poškozené o násilí obecné i sexuální povahy, ale do značné míry je i potvrzoval či omlouval, sliboval polepšení se, a to i ohledně verbálního napadání poškozené. Z toho je jasné patrné, že poškozená skutečně byla objektem výpadů obžalovaného, a to jak v rovině slovní, tak fyzické. Lze dokonce dovodit, že nepřiměřenému chování obžalovaného byli vystaveni i synové poškozené, kteří i dle vyslechnutých svědků z řad sousedů poškozené měli být aktivní i pasivní součástí dění v domě poškozené, což ostatně plyne už z podstaty samotné věci, kdy dlouhodobé negativní výpady vůči poškozené sotva před třemi dalšími lidmi žijícími v témže bydlíšti může někdo utajit. Nicméně to soud uvádí na okraj pro podchycení závažnosti jednání obžalovaného, když přímo z jeho výpovědi a výpovědi poškozené nelze důkazní materiál v tomto směru precizovat, zjevně ve snaze ochránit hochy před efekty trestního řízení, byť zachycená dálková komunikace obžalovaného s poškozenou i výslechy

svědků z řad sousedů svědčí o širší míře neakceptovatelného jednání obžalovaného i vůči dětem poškozené.

37. Faktem ale zůstává, že jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené je důkazně podchyceno zcela spolehlivě a v nejširší míře. Kromě plastické, konzistentní (po proběhnuvším hlavním líčení nerozporuplné) a srozumitelné výpovědi poškozené, která své slovní vyjadřování přiléhavě doprovázela nonverbální komunikací, soud akcentuje následující důkazy, potvrzující či dokreslující výpověď poškozené.
38. Svědci Š■■■■, M■■■■ i K■■■■ byli sami přítomni situacím, které odpovídají tomu, o čem poškozená vypovídala – opilost a v ní projevená výbušnost obžalovaného, jeho výpady proti poškozené jak ve slovní rovině, tak v rovině fyzické, kdy byl spatřen, jak poškozenou tahá po schodišti dolů, až ji z něj skutečně dostal a následně ji tělem přemohl a za ruku držel na gauči, což odpovídá technice, kterou popisovala poškozená, již byla obžalovaným opakovaně pokořena. Svědkyně M■■■■ od poškozené zaznamenala i to, že jí obžalovaný bral notebook potřebný k práci. Nutno dodat, že reakce svědků v reálném životě byly poměrně přehlíživé, signály o dění v domácnosti obžalovaného a poškozené měli zcela jasné obrysy, přesto i u nich zůstalo v rovině popíjení s obžalovaným a/nebo přehlížení toho, co je vůči domácím osobám schopen učinit (křičící, v pokojíčku zavřený chlapec, násilí podrobovaná poškozená). Nicméně v řízení před soudem potvrdili, že skutečně sami zažili výšece skutkového děje odpovídající popisu poškozené.
39. Zrak stranou sice nepochybně upíral i svědek K■■■■, jenž i přes zkušenost s poškozeným již z r. 2019 (shora popsany přestupek), přes kontakt s obžalovaným a jeho způsoby, přes pobyt s dětmi, které vzhledem k jejich věku ještě z větší části nebyly s to manipulativně filtrovat popis domácích událostí tak, aby se otec nic nedozvěděl o zažívaných násilnostech (proč by to také dělali; navíc vždyť právě svědku K■■■■ nejstarší syn telefonoval o pomoc při jednom z posuzovaných dílčích incidentů). Přesto i z jeho výpovědi lze nepřímou na věrohodnost výpovědi poškozené usuzovat. Svědek krom toho, že vypověděl, že už v průběhu času věděl, že domácnost poškozené není oproštěna hrozeb násilí, přinejmenším vůči němu samotnému a před dětmi, také potvrdil, že na poslední dovolené před rozchodem poškozené s obžalovaným všichni K■■■■ měli střevní potíže ze závadné vody, říkala mu to o sobě i poškozená. Ta přitom o týchž potížích hovořila v souvislosti s děním po návratu z dovolené, kdy obžalovaný v jejím neutěšeném stavu využil její apatie a v tomto stavu na ní vykonal soulož. Výpověď svědka K■■■■ tedy také lze zařadit mezi usvědčující důkazy, byť v menším měřítku, než by se dalo očekávat.
40. Obecně lze jistě konstatovat, že libido každého člověka je nastaveno různě, a proto soud nikterak nekritizuje ani nefavorizuje obsah zpráv obžalovaného směrem k poškozené, které jsou i na poměrně malém časovém prostoru u obžalovaného již viditelně protkány určitým povýšením tohoto tématu nad mnohá jiná. Obžalovaný pořizoval i posílal intimní fotografie, dopředu se opakovaně ujistoval či jen dotazoval v tom směru, zda může nějakou formu pohlavního aktu s poškozenou očekávat (a to dokonce i v době její nemoci v předchozí době, kdy žádal alespoň orální uspokojení poté, co mu poškozená napsala na předchozí návrh, že je nemocná), intimní život byl jeho častým tématem, charakterizovaným ovšem i málo romantickými výrazy pro soulož. Tolik lze objektivně zjistit ze zajištěných zpráv, což samo o sobě pochopitelně trestné jednání nepředstavuje, avšak velmi dobře zapadá do výpovědi poškozené. Ta na více místech popisovala zvýšenou snahu obžalovaného docílit pohlavního styku, obnášející např. buzení v noci, které je úkorné už jako takové, natož několikrát za noc, a to dokonce ze stále stejného důvodu, který obžalovaný zjevně nebyl ochoten akceptovat – nedostatek uspokojení pohlavního pudu. To je ostatně typickým důvodem i pro akt donucení k pohlavnímu styku, který je v daném případě rovněž nastolen. Zvýšená aktivita obžalovaného po stránce sexuálního uspokojení je tak

shodně prokazována jak výpovědí poškozené, tak charakterem zajištěných zpráv, přičemž nad rámec uvedeného lze totéž říci i o žárlivosti obžalovaného, která byla zjištěna jak z výpovědi poškozené, tak z uvedených zpráv. I v tomto případě tak jde o důkaz opodstatňující závěr, že výpověď poškozené stojí na reálných základech.

41. Ze zkoumání místa činu vyplynula další fakta, která rovněž svědčí ve prospěch věrohodnosti výpovědi poškozené. Genetický materiál zajištěný na místě činu vypovídá o tělesné aktivitě obou zainteresovaných osob (to ostatně nepopíral ani obžalovaný), ale v koupelně byly zajištěny i předměty s otisky prstů obžalovaného, které měl shodně použít k hrozbě usmrcením poškozené. Zejména kulma k účesu poškozeného známému z fotodokumentace, ale i z hlavního líčení, vskutku nepatří. Lze dokonce připustit i to, že věci držel i jindy než v době, kdy poškozenou představoval svým jednáním ohrožení na životě, což ovšem na svou obranu uváděl pouze ohledně fěnu. Ovšem pokud byly nalezeny tam, kde k jejich použití proti poškozené mělo dojít, pokud jsou na obou z nich stopy po manipulaci ze strany obžalovaného, který ostatně v případě kulmofěnu hrozbu poškozené i sám připustil, pak znovu nelze než dovodit, že výpověď poškozené koreluje i s touto skupinou důkazů. Do ní pak patří i fotografie v mobilním telefonu obžalovaného, které zachycují intimní partie poškozené a její nahou postavu, přičemž opět o trestné činnosti jako takové samozřejmě přímo nesvědčí, ale zapadají do kontextu usvědčující výpovědi poškozené. Její zájem o intimnosti s opakovaně odmítaným opilým obžalovaným (večer téhož dne obsahovala jeho krev 1,62 promile alkoholu) ve stavu akutního projevu nemoci, nedlouho před definitivním eskalováním situace ve volání policie do domu s třemi vystrašenými chlapci, je za daného stavu věci vskutku iluzorním prvkem.
42. Výpověď poškozené pak zásadním způsobem podporují i všechny vypracované znalecké posudky, vč. výsledku dvou ze tří zainteresovaných soudních znalců v hlavním líčení.
43. MUDr. Vlastimil Tichý sice neshledal, že by byl obžalovaný duševně nemocen, leč identifikoval u obžalovaného škodlivé užívání alkoholu, což odpovídá popisu poškozené. Rovněž vykreslil impulzivnost, emoční nevyrovnanost, sebestřednost a dominantnější povahu obžalovaného, vyznačující se i sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži a opilosti. Aniž mohla poškozená dopředu takto formulované závěry znalce-psychiatra předvídat, jeho charakteristika se s konkrétními sděleními poškozené významně shoduje. Povahovými rysy obžalovaného a jeho abnormálním vztahem k alkoholu lze počínání obžalovaného v reálném životě dosti dobře vysvětlovat.
44. Výpověď poškozené je podepřena i znaleckým posudkem a výpovědí Mgr. Fechtnerové, psycholožky. Ta zaznamenala v projevech poškozené mnoho příznaků svědčících pro tzv. syndrom týrané ženy, jakož i osvětlila, proč tak dlouho poškozená raději setrvala v nefunkčním vztahu s obžalovaným a omlouvala jej. Z výpovědi znalkyně soud dále zdůrazňuje tu pasáž, v níž znalkyně informovala, že v diagnostických metodách (včetně metod projektivních, kdy ani inteligentní respondentka nezná jejich pravý účel) skórovala poškozená hůře, než jak svůj stav popisovala navenek. Z toho nelze než vyvodit, že poškozená při popisu situace, a to dokonce i v bezpečném prostředí objektivní znalkyně, při popisu situace ještě naopak obžalovaného, ač podvědomě, šetří v tom smyslu, že líčí relevantní věci pozitivněji, než jakými ve skutečnosti jsou. Z toho, jakož i z potvrzení znalkyně o zachovalé schopnosti poškozené prožitky v globálu správně vnímat i reprodukovat, je jasné patrné, že poškozená se nesnažila usvědčovat obžalovaného za každou cenu, nevyplňovala bílá místa svými dohady nebo přímo vymyšleným skutkovým dělem, ale obžalovaného vykreslovala i pozitivně a v jistém ohledu stála při něm i po transparentci posuzované problematiky. Popisovala, že měl rád její děti, za strážníka byl hodný apod., čímž potvrzovala, že není zaujatá do té míry, aby obžalovaného za každou cenu

očeňovala. Což se zjevně nedělo, když negativa s ním spjatá popisuje příznivěji, než jakými jsou doopravdy.

45. Význam znaleckého posudku MUDr. Závěšické spočívá především v tom, že pro soud představuje podklad pro posouzení, jakým způsobem byla co do zásahu do duševního zdraví poškozená v důsledku jednání ovlivněna, do jaké míry závažnosti; a jaké jsou z toho plynoucí právní konotace – k nim viz níže. Znalkyně ve shodě s Mgr. Fechtnerovou uvedla, že právě v důsledku soužití s obžalovaným byla poškozená negativně v duševní sféře ovlivněna, a to konkrétně duševní poruchou: poruchou přizpůsobení propuknuvší po posledním incidentu ze dne 7. 8. 2022. V důsledku toho došlo u poškozené k projevům spočívajícím v úzkostných a depresivních příznacích, poruše emotivity a afektivity, poruše chuti k jídlu, snížené frustrační toleranci. Zásadně byly narušeny mezilidské vztahy poškozené, vztahy s muži a důvěra k nim, ale nadměrně se u ní projevuje např. i strach o syny. Pokud měla znalkyně vysvětlit význam svého konstatování o mírnosti příznaků, ozřejmila, že tím je myšlena mírnost v porovnání s obvyklými projevy u jiných pacientů, nikoli tedy ve smyslu mírnosti narušení běžného života poškozené, což je podstatné i pro následné právní hodnocení. Záleží na konkrétní osobě, jak si s poruchou poradí, v daném případě porucha přizpůsobení ani nemá stupně závažnosti, ale jednoduše se vyskytuje, či nevyskytuje. Soud tedy při hodnocení zásahu do života poškozené následkem vyvalené duševní poruchy uzavřel na míru závažnosti z jiných známých parametrů. Znalkyně totiž rovněž uvedla, že ještě minimálně po 7 měsících od výskytu poruchy se její příznaky projevovaly, což je vskutku dlouhá doba, přičemž ta byla vyplněna kolísáním příznaků v tom směru, že při sebemenším pocitu ohrožení, způsobeném zrušením usnesení o zahájení trestního stíhání a znovuobjevením se obžalovaného v životě poškozené (naprosto nepochopitelně a nekriticky uvažoval o intimních chvílích s ní), se porucha opět stala palčivou. Pokud poškozená panicky obcházela dům a zavírala vše, čím se do domu potencionálně může člověk dostat, chodila spávat s mobilním telefonem a hromádkou nejnnutnějších věcí, to vše ještě dlouho po odchodu obžalovaného (jen v listopadu či na začátku prosince 2022, kdy mělo dojít k prvnímu zklidnění, to byla doba celých 4 měsíců od odchodu obžalovaného, ale vzápětí se situace znovu zhoršila), pak soud konstatuje, že porucha přizpůsobení ovlivňovala tímto i dalšími zjištěnými příznaky (kompenzační přejídání se čokoládou – porucha chuti k jídlu, sociální odloučení atp.) život poškozené fakticky i právně významným způsobem.
46. Výpověď poškozené je tedy při znalosti obsahu a významu uvedených podpůrných důkazů potřeba považovat za výchozí bod pro formulaci skutkové věty tohoto rozsudku. Vzhledem k určitým posunům navazujícím na konkrétní obsah hlavního líčení, které měly dopad jak na skutkové, tak právní závěry soudu oproti obsahu obžaloby, je třeba i přes nespornou důvěryhodnost zásadního usvědčujícího důkazu, výpovědi poškozené, ještě podrobněji rozvést (některé) jednotlivé části výroku rozsudku.
47. Počátek skutku soud vymezil již jarem 2021, což je doba skutečně minimální k tomu, aby byla obžalovanému kladena za vinu. Poškozená popisovala totiž nejen to, že situace se negativně zintenzívnila po jednom z domácích incidentů, což bylo v řízení konkretizováno záznamem policejního orgánu ze 17. 7. 2021. Ale upřesňovala, že se situace zásadním způsobem stereotypizovala už v době, kdy končila své dálkové studium a kdy ještě v „době covidové“ dlela delší dobu u monitoru v důsledku distanční výuky. Své studium, jak uvedla, přitom dokončila v květnu 2021. Už před tímto obdobím byla ale situace s obžalovaným dle popisu poškozené taková, jako v následném období, kdy na ni dorážel týměž nevhodným způsobem. Proto soud vymezil časové období od jara 2021, tedy relativně určitého období, o němž již neměl pochybnosti, neboť odpovídá tomu, že již v době protipandemických opatření a současně před květnem 2021 k trestnému jednání obžalovaného evidentně docházelo.

48. Následný popis skutku soud nekategorizoval oproti podané obžalobě do bodů evokujících spíše pokračující než trvající trestnou činnost, zvláště za situace, kdy se v principu jedná o jedno všeobíhající jednání spočívající v trápení poškozené (§ 199 tr. zákoníku), tedy jeden celistvý skutek, který partikulárně obsahuje prvky dalších trestných činů v souběhu s primárním trestným činem (§ 185 tr. zákoníku, § 353 tr. zákoníku). Tedy soud popsal jednání obžalovaného v jednom celku, přičemž níže budou rozebrány trestné činy, které soud v zachyceném jednání obžalovaného shledal.
49. Až na výjimku v posledním případě znásilnění poškozené nebylo možno časově přesněji zachytit dny, v nichž došlo k vynuceným pohlavním stykům poškozené s obžalovaným. To je s ohledem na dobu trvání trestné činnosti a charakter problematiky rozvíjené ve skrytu domácího prostředí zcela pochopitelné, proto většina shledaných dílčích aktů znásilnění ve skutkové větě nenachází konkrétního časového zařazení nad rámec toho, že spadají do posuzovaného období, jak udávala poškozená. Soud však po provedeném hlavním líčení mohl určit minimální množství a způsoby těchto zásahů do integrity poškozené, když ta upřesnila, že k vynucenému pohlavnímu styku došlo nejméně dvakrát pod hrozbou jejího znemožnění pracovat a/nebo v práci díky tomu, že obžalovaný hrozil v případě odmítnutí soulože zveřejněním intimních fotografií poškozené na jejím pracovišti s tím, že poškozená prostituje, resp. obžalovaný dosahoval pohlavního styku „výměnou“ za věci, které poškozené předtím odňal, bez nichž by ovšem nemohla spořádaně vykonávat svou práci, což pro ni bylo nepředstavitelným úskalím. (V této souvislosti soud v reakci na obhajobu obžalovaného poukazující na to, že poškozená v jedné části konverzace s obžalovaným uváděla, že si pohlavní styk také bude muset něčím zasloužit, uvádí, že tento okamžik za skutečně podstatný nepovažuje, neboť není pro vztah obou aktérů nijak signifikantní a poškozená obžalovaného znásilnit ani jinak trestněprávně relevantním způsobem ovlivnit neměla, a to ani dle výpovědi obžalovaného.)
50. Další dva vynucené pohlavní styky navazovaly na hrozbu puškou, přičemž obžalovaný si musel velmi dobře být vědom toho, že strach z pušky a pohlavní styk s tím spojený musely být v soužití s poškozenou realistickými, protože sám začal v hlavním líčení tyto dva parametry spojovat, a to navzdory tomu, že se současně hájil tím, že poškozená u toho asi i spala. Něco konkrétního se tedy stát muselo, k upřesnění čehož pak dosti dobře slouží usvědčující výpověď poškozené, podporovaná výpovědí svědkyně M. [REDAKCE], která o strachu poškozené ze zbraní obžalovaného byla zpravena. (Obdobně obžalovaný ve své výpovědi výmluvným způsobem zaváhal, když měl zodpovědět, zda některý z partnerů projevil nějakou výhradu s rýsujícím se pohlavním stykem, když uvedl, že toto neví. Pokud bylo upřesněno, že má reagovat na to, zda některý z partnerů řekl, že „Teď ne“, obžalovaný uvedl, že pokud to řekla poškozená, převážně – tedy ne vždy – z ložnice odešel.) Soud tedy věří poškozené i to, že byla obžalovanému po vůli pod konkrétní hrozbou použití zbraně, zvláště za situace, kdy současně popisovala, že v jiných případech už pak měla vždy pušku před očima – a tedy byla ochotna i schopna ve výpovědi rozlišit, kdy jednala po přímé hrozbě zbraní, a kdy naopak s obžalovaným souložila pouze s abstraktní představou téhož, tedy ne přímo v důsledku trestného jednání.
51. V jednom případě pak došlo pouze k nedotažené snaze o soulož s obžalovanou, k níž obžalovaný přišel s puškou v době, kdy předmětem jeho požadavků byl pohlavní styk, leč k poslednímu kroku s ohledem na popisované zamrznutí poškozené nedošlo. A poslední případ vynuceného pohlavního aktu je již zachycen dosti podrobně, neboť se odehrál během posledního vyhočeného víkendu a poškozená v souladu s tím, co bylo o jejich tělesné kondici zjištěno od svědka K. [REDAKCE], vykreslila, jak v době zásadně ji ovlivňujících zdravotních obtíží, kdy opakovaně svůj stav popsala jako „hadrovou panenku“ neschopnou větší než verbální odmítavé aktivity, obžalovaný jak za pomoci násilnické výhrůžky puškou, tak nakonec i díky její neschopnosti aktivnější obrany na ní vykonal soulož. I v tomto bodu soud poukazuje na výpověď

samotného obžalovaného, který spontánně uvedl, že mu poškozená o svém tehdejšímu stavu řekla, když popsala, že je jí zle a jak dlouho musela využít toaletu. Oslabení poškozené tedy muselo být obžalovanému zcela zřetelně známo.

52. V hlavním líčení bylo od poškozené zjištěno, že obžalovaný by naopak v poslední den byl rád, kdyby svědek K [REDACTED] do jejich bydliště dorazil, zjevně ve snaze ulevit své frustraci ze společných dovolených s poškozenou a jejich dětmi. Proto soud hrozbu zabitím svědka K [REDACTED] do popisu skutku začlenil „jen“ jako součást zlého nakládání s poškozenou, neboť i přes rozchod se svědkem K [REDACTED] jde stále o otce jejich tří dětí a jsou schopni své vztahy dosti dobře přizpůsobovat ohledům na chlapce, proto možnost jeho smrti má nepochybné záporné dopady i do sféry poškozené.
53. **Po právní stránce** soud hodnotil jednání obžalovaného jako trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku, a to v souběhu s trestným činem znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, spáchaným několika dílčími akty, dílem dokonáním, dílem ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a trestným činem nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.
54. Prvého z uvedených trestných činů se obžalovaný dopustil tím, že dlouhodobě zle nakládal s poškozenou, již napadal fyzicky i verbálně, až se u ní rozvinula duševní porucha, porucha přizpůsobení. Obžalovaný své družce, s níž sdílel společné obydlí, opakovanými napadeními všemožného druhu působil závažné příkoří, kdy tato žila pod permanentním psychickým tlakem vycházejícím z nutnosti neustálého snášení hrubého a nešetrného jednání obžalovaného, jenž jí nadával a urážel ji i těmi nejhrubšími výrazy, to vše i před dětmi poškozené. Výčet jednotlivých dílčích jednání obžalovaného, která ve svém celku tvoří objektivní stránku trestného činu, je zapotřebí chápat komplexně, v jejich souhrnu, a to i z pohledu jejich výsledného negativního efektu. Jedná se o soubor různých forem zlého nakládání, které ve výsledku přerostly v trestný čin. Z pohledu škodlivosti jednání obžalovaného je totiž nutno vidět i to, že v jakém kontextu se jeho jednání odvíjelo, tedy že šlo o gradaci obecně už tak nepřijatelného jednání nižší než trestněprávní intenzity před jarními měsíci 2021, jímž už, v podobě předchozích opakujících se nadávek a urážení poškozené, obžalovaný zákon méně intenzivním způsobem překračoval.
55. Fakt, že poškozená vnímala jednání obžalovaného jako vážné příkoří, je na první pohled zřejmý z toho, jak byl kvalifikován její psychický stav oběma vyslechnutými soudními znalkyněmi, a poškozená se v tomto směru vyjádřila také dosti srozumitelně: styděla se, nechťela se vídat s lidmi, uzavírala se do sebe, odchylovala se raději od obvyklých životních projevů, k nimž by docházelo nebýt nekvalitního soužití s obžalovaným v posuzované době.
56. K tomu soud poukazuje rovněž na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, s níž postupoval v souladu, a to konkrétně na následující rozhodnutí, jež vyslovují trestnost již daleko méně závažných způsobů spáchání trestné činnosti tohoto typu, než jak bylo zjištěno u obž. Vejvody. Usnesením ze dne 10. 8. 2011, sp. zn. 3 Tdo 936/2011, bylo Nejvyšším soudem ČR aprobováno, že i verbální útoky vůči poškozené osobě mohou být týráním ve smyslu § 199 tr. zákoníku, spočívající-li ve velmi vulgárních nadávkách a urážkách poškozené osoby a vyznačující-li se bezcitností a surovostí. Dle usnesení ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 7 Tdo 342/2011, pak ojedinělé fyzické napadání poškozené, které nebylo nijak hrubé či surové, je v souhrnu s častějším psychickým působením na poškozenou způsobilo naplnit posuzovaný znak týrání. Tyto fyzické útoky zvyšují intenzitu působení na psychiku dotčené osoby, a tím přispívají k tomu, že tato osoba žije v podstatě v nepřetržitém psychickém stresu a vnímá jednání pachatele jako těžké příkoří.

57. Co do hrubosti útoků dokonce podstatně závažnější skutkové okolnosti byly zdejším soudem shledány v nyní posuzovaném případě, kdy soud uzavřel, že poškozená byla terčem urážek a ponižování (sprosté nadávky i nejhoršího charakteru, obviňování z nevěry, nicnedělání apod.), a nadto byla poškozená za strany obžalovaného opakovaně ještě napadána tělesně v relativně pravidelných intervalech, překračujících pojem ojedineklosti, který v případě fyzických útoků kombinovaných s nadávkami a urážkami k trestnosti takového jednání postačuje. Fyzická napadení v cca týdenním intervalu lze označit již za soustavná, a zejm. napadení obsahující prvek zbraně, zintenzivňující efekt útoku, už nejsou útoky vsutku jen banálními.
58. V souvislosti s právní kvalifikací užitou v obžalobě se soud zabýval i tím, zda byl naplněn znak kvalifikované skutkové podstaty tohoto trestného činu, spočívající v páčání činu po delší dobu, a dospěl ke shodnému závěru. V tomto bodu soud rovněž postupoval ve světle judikatury Nejvyššího soudu ČR s danou problematikou spjaté. Za období signalizující naplnění kvalifikačního momentu dlouhodobosti ustálená soudní praxe považuje obvykle dobu 6 měsíců – srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 8 Tdo 105/2008. S tím, že tuto dobu lze v individuálních případech modifikovat, kdy dosavadní praxe považovala za dlouhodobé také zvýšeně závažné jednání pachatele, praktikované i po dobu dokonce kratší než půl roku. Každopádně judikatura zabývající se naplněním kvalifikační okolnosti dle § 199 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku je jednotná v nosné tezi, že pro rozhodnutí o této kvalifikační okolnosti je nezbytné zkoumat poměr doby páčání trestného činu a intenzity jeho páčání. V nyní posuzovaném případě jsou skutková zjištění zcela jasně takové povahy, že dlouhodobost jednání obžalovaného je zcela nepochybnitelná. Kombinace fyzického i psychického násilí odehrávající se v blízkých časových souvislostech, zesílená o hrozby otci dětí poškozené, a zejména pak o její znásilňování a poslední hrozby smrti, již ze svého pohledu poškozená čelila velmi akutně, to vše přinejmenším po dobu přibližně téměř jednoho a půl roku, nenechávají soud co do dané právní kvalifikace na pochybách.
59. Jinak je tomu ovšem co do druhého obžalobou užitého kvalifikačního momentu, dle § 199 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžaloba prakticky bez dalšího pojmenovala jednání obžalovaného jako trýznivé a surové, pouze s vágním odkazem na způsob jednání obžalovaného a užitou zbraň. Surovost či trýznivost jednání zde však není možno ani vnímat obecným (laickým) pohledem, jímž je nepochybně jednání obžalovaného pod tyto pojmy podřaditelné, ani nelze odhlížet od toho, že pro přísnější právní kvalifikaci zákon vyžaduje zvláštní parametry těchto veličin. Ve sféře právní mají pojmy *zvlášť* surový nebo trýznivý způsob týrání poněkud jiný obsah, vyžadující odlišení surovosti či trýznivosti od běžných způsobů nepatřičného nakládání s poškozenou osobou v obdobných případech. Za zvláště surový způsob týrání je pak považován mimořádně krutý mechanismus zacházení s týranou osobou, typicky bití do dosud nezahojených modřin na těle poškozené osoby, pálení cigaretami či jinými žhavými předměty a podobně se vymykající brutální způsoby trestného jednání. Zvláště trýznivým je pak typicky takový způsob jednání pachatele, na základě něhož poškozená osoba pociťuje bolesti hraničící se samotnou snesitelností takového počínání. Přes všechna negativa počínání obžalovaného takového vystupňované projevy surovosti či trýznění soud v nynějším případě nenalezl, a tedy je nemůže obžalovanému klást za vinu.
60. Naopak soud po provedeném hlavním líčení, zejména po zhodnocení upřesňujícího obsahu výpovědi znalkyně MUDr. Závěšické, shledal, že obžalovaný naplnil svým jednáním kvalifikační okolnost vyjádřenou v § 199 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, když svým jednáním způsobil poškozené těžkou újmu na zdraví, neboť u ní vyvolal poruchu přizpůsobení, která zásadním, citelným způsobem ovlivňovala její život po dobu nejméně 7 měsíců. Tedy po dobu výrazně delší než je doba 6 týdnů, která je dlouhodobou a již pevně ustálenou aplikační praxí považována za dobu, jejíž dosažení obvykle představuje naplnění § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, neboli

znamená vážnou poruchu zdraví trvající delší dobu. Shora soud rozebral, že a proč v případě poškozené nešlo jen o méně závažné, ne dosti podstatné narušení jejího běžného způsobu života, jelikož poškozená i v době dlouho po fyzické odluce od obžalovaného žila v permanentním strachu, projevovala znalkyní Mgr. Fechtnerovou akcentované zabezpečovací jednání, trpěla úzkostmi, měla depresivní příznaky, má změněný vztah k mužům konkrétně, ale i obecně ke svému okolí, bála se o syny – a za takových podmínek není možné naplňovat obvyklé sociální chování poškozené. Poškozená i při nekonkrétním ohrožení (fakt, že plynule nepokračovalo trestní stíhání obžalovaného) podléhala panice, jako by byl obžalovaný stále v domácnosti nebo se do domu snažil dostat, což svědčí o míře jejího zapouzdřeného negativního zasažení jednáním obžalovaného, které pokud by soud považoval za nikoli podstatný a nikoli citelný zásah do jejího života, v němž se nově pro pocit uklidnění a bezpečí uchýlovala i k tak nepřipadnému mechanismu jako přejídání čokoládou, pak by soud ignoroval vážnost dopadů na život poškozené – ve faktické, ale i v právní rovině. „Mírné“, jak znalkyně-psychiatřka popsala, mohou být příznaky poruchy přizpůsobení ve vztahu k jiným poruchám přizpůsobení, kterážto porucha se vnitřně nedělí na stupně, které by klasifikaci usnadňovaly. Mírné však nejsou projevy poruchy duševního zdraví poškozené ve vztahu k jejich citelnosti v komparaci s tím, jak mohla žít poškozená bez negativního vlivu trestné činnosti obžalovaného.

61. Za zásadní pak považuje soud i tu část výpovědi MUDr. Závěšické, kdy konstatovala, že porucha přizpůsobení pramení u poškozené zejména z fyzického ublížení, strachu z likvidace, nikoli tedy z té části jednání obžalovaného, kterou představují vynucené pohlavní akty (k tomu viz rozhodnutí publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek jako R 17/1982). V opačném případě by se totiž jednalo o možnost podstatně přísnější právní kvalifikace jednání obžalovaného ve smyslu § 185 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, což by jej ohrožovalo trestní sazbou 5 až 12 let odnětí svobody. Pakliže je ale příčinou rozvoje duševních strastí poškozené jiný element ze souboru dílčích jednání obžalovaného, nespočívající ve vynucených pohlavních stycích s obžalovaným (v době skutku druhem poškozené), a to jeho „běžné“ násilné a potencionálně likvidační jednání, pak soud po právní stránce přikládá poruše přizpůsobení u poškozené význam právě v té části trestného jednání obžalovaného, která zahrnuje jeho zbylé zlé nakládání s poškozenou.
62. Trestného činu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (dlužno dodat, že obžalovaný svým jednáním naplnil obě alternativně stanovené aliney uvedené v § 185 tr. zákoníku, tedy toto ustanovení co do kategorizace právního hodnocení vyčerpал cele), se obžalovaný dopustil tím, že si na poškozené vynucoval a nejméně v pěti případech i vynutil pohlavní styk pohrůžkou násilí či těžké újmy, či k takovému činu zneužil její aktuální bezbrannosti, přičemž vždy spáchal takový čin souloží a několikrát i se zbraní. V jednom případě se pak jednalo o pokus téhož trestného činu, který byl v daném případě spáchán se zbraní, jíž obžalovaný fakticky hrozil pro případ nesplnění jeho požadavku na soulož, k jehož dokonání nedošlo v důsledku strnutí poškozené. Pokud jde o uváděné pohrůžky násilí, ty byly představovány tím, že v některých identifikovaných případech obžalovaný poškozené hrozil přímo puškou, resp. tím, že „jí ji tam strčí“, myšleno pušku do vagíny poškozené. Za pohrůžku (jiné) těžké újmy pak soud považuje hrozby znemožnění poškozené v pracovním prostředí, případně nemožnost pracovního procesu se vůbec zúčastnit, pokud by poškozená obžalovanému nevyhověla a ten jí nevydal zpět věci, které k práci potřebovala. Poškozená je učitelkou ve venkovském prostředí, kde její zařazení do pracovního kolektivu a autoritu potřebnou k vykonávání povolání může zásadním způsobem podlomit to, že se do pracovního prostředí dostanou její intimní snímky doprovázené zcela nepatřičným komentářem, čímž obžalovaný poškozené vyhrožoval. Obdobně pokud by se obžalovaná do práce nedostavila či ji nebyla schopna bez pomůcek vykonávat (mezi ně jistě patří i notebook, s nímž pravidelně pracovala, což v době distanční výuky netřeba zdůrazňovat, ale i obecně jde

nepochybně o pomůcku pro toto zaměstnání potřebnou). V tomto ohledu soud vyšel z rovněž již ustálené aplikační praxe, kdy jiná těžká újma může spočívat např. ve vážné újmě na cti a dobré pověsti, přičemž za tutéž kategorii považuje soud i hrozící vážnou újmu na pracovišti, pokud je v konečném důsledku ohrožena samotná pracovní pozice poškozené osoby. V této souvislosti soud též zohlednil, že poškozená je matkou tří dětí, o něž je povinována se starat jak co do výchovy, tak i výživy, a tak jakékoli ohrožení materiálních zdrojů pro splnění této zákonné, ale především lidské povinnosti pro ni vynívá o to úkorněji.

63. Uváděl-li soud, že v jednání obžalovaného co do trestného činu znásilnění spatřuje též naplnění znaku skutkové podstaty spočívajícího ve zneužití její bezbrannosti, pak se jedná o situaci, kdy obžalovaný na poškozené vykonal soulož v okamžiku, kdy tato byla v důsledku nemoci neschopna vzdorovat obžalovanému v důsledku prostého nedostatku svých fyzických sil. Je nerozhodné, že poškozená nebyla bezbranná v absolutním slova smyslu, tedy např. v mdlobách či bezvědomí, neboť zákon nespojuje znásilnění a takto charakterizovaný celkový stav bezbrannosti. Za relevantní bezbrannost je nutno považovat i bezbrannost relativní, kdy oběť nemůže jakoukoli či alespoň potencionálně účinnou obranu vyvinout např. v důsledku znehybnění spoutáním, či právě v důsledku vysílení na základě prodávajícího onemocnění.
64. Trestného činu nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pak obžalovaný dopustil tím, že poškozené vyhrožoval usmrcením v podobě konkludentní a obecně jednoduše pochopitelné pohrůžky smrti v důsledku zásahu elektrickým proudem, užitý v podobě hrozby fěnu a kulmofěnu zapojených do elektrické zástrčky nad vanou napuštěnou vodou, v níž v tu chvíli poškozená ležela. Do téže kategorie hrozeb pak patří i výhrůžka, že se obžalovaný zbaví poškozené ve vaně, aspoň to neudělá nepořádek, k čemuž si před poškozenou vzal do ruky nůž. Jelikož jeho jednání bylo vyšroubováno, byl opilý a již v minulosti se choval násilnický a v domě měl dvě funkční zbraně způsobit okamžitou smrt oběti, je zcela pochopitelné, že hrozby obžalovaného poškozená důvodně považovala za reálné. Zákon přitom nepožaduje, aby jako v tomto případě hrozby smrti kýžený efekt strachu o život u poškozené vyvolaly, stačí pouhá potencionálnost vyvolání tohoto důsledku, o níž za daných okolností nemůže být sporu.
65. Oproti obžalobě však soud nespatořoval v jednání obžalovaného trestný čin vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit nucením poškozené k tomu, aby odradila svědka K [REDACTED] od příjezdu do jejich bydliště, jinak jej zabije. Soud přijímá tezi, že hrozba usmrcení otce dětí poškozené může představovat formu pohrůžky (jinou) těžkou újmu ve smyslu citovaného trestného činu i vůči poškozené, jejíž rodinné vztahy by tímto zcela zásadně utrpěly, ovšem podrobnějším výsledkem poškozené v hlavním líčení vyšlo najevo, že cílem obžalovaného nebylo to, aby svědek K [REDACTED] do jejich bydliště nejezdil, ale naopak by obžalovaný jeho příjezd uvítal. Už po skutkové stránce tedy tato pasáž nebyla prokázána do té míry, aby prokazatelná fakta představovala naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Přesto tento způsob jednání s poškozenou, zásahem do její sféry obžalovaný přesto hrozil, je jeden ze způsobů zlého nakládání s ní, a proto součástí popisu skutku, třebaže nikoli coby samostatně kvalifikovaný trestný čin.
66. **Při úvahách o druhu a výši trestu** soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovanému, jenž porušil společenský zájem na ochraně osob před domácím násilím, zájem na ochraně zdraví, zájem na nerušeném občanském soužití oproštěném od vyhrožování, jakož i zájem na ochraně svobody rozhodování v sexuální oblasti, polehčuje de facto jediná okolnost případu, a tou je jeho bezúhonnost. Již v tomto bodě je možno uvést, že právě to je okolnost, která zapříčiňuje, že je obžalovanému i přes dramatickou převahu okolností přitěžujících ukládán trest poblíž dolní hranice zákonné trestní sazby, již byl ohrožen (2 roky až 10 let odnětí svobody). K tomu dílčím, méně významným způsobem přistupuje, že obžalovaný

část svého jednání připouštěl, byť trestnost svého jednání odmítal, a byl s to nad nesprávností svého počínání alespoň částečně uvažovat, když kromě připuštění určitého nesprávného jednání či nenaplněné myšlenky omluvit se poškozené v rámci závěrečné řeči poměrně výstižně konstatoval, že za svou „blbost“ bude muset pykat. Uvědomění si příčin konfliktního jednání a práce s fakty, k nimž zatím jen v určité omezené míře obžalovaný nakročil, jsou základními předpoklady resocializace obžalovaného. Ovšem soud tyto částečné světlé body v projevu obžalovaného nemohl přeceňovat, protože k růstu počtu polehčujících okolností nevedly a počtu ani významu okolností přitěžujících se ani nepřiblížily.

67. Obžalovanému naopak přitěžuje, že se dopustil mnohosti trestných činů, z nichž dva dosahovaly intenzity zločinu, jeden z nich dokonce tzv. zvlášť závažného zločinu. Každý z trestných činů byl přitom spáchán intenzivním způsobem, což platí zvláště pro trestné činy znásilnění a nebezpečného vyhrožování, neboť u znásilnění obžalovaný naplnil hned několik alternativ vedoucích k právní kvalifikaci dle § 158 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, jednalo se o pět dokonaných souloží a k tomu ještě o šestý případ s koncem neuzavřeným v podobě pohlavního aktu; zbraň, jíž obžalovaný hrozil, a co hůře – i ji měl pohotově při sobě, je zbraní vskutku odstrašující, způsobilou okamžitě člověka usmrtit prakticky bez možnosti jakékoli účinné obrany (což je ostatně i důvod, proč použití zapnutého elektrického přístroje nad člověkem ležícím v napuštěné vaně představuje dosti hrozný způsob spáchání trestného činu, neboť poškozená ze svého úhlu pohledu čelila bezprostřední vidině smrti, proti níž neměla v podstatě žádnou účinnou obranu, jelikož upuštění elektrického spotřebiče do vody zabere oproti vypuštění vany, k němuž bystře poškozená přikročila, jen nepatrný zlomek času). Obžalovaný jednal veskrze v přímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť věděl, že poškozenou – souborně řečeno – všemožnými způsoby napadá, znásilňuje a hrozí jí smrtí, a napadat ji, souložit s ní za každou cenu i vyhrožovat jí popsaným způsobem zjevně chtěl (a to i ve vztahu ke kvalifikovaným skutkovým podstatám, třebaže v jejich případě postačuje již jen forma zavinění spočívající v nedbalosti, o níž však není v nynějším případě namístě uvažovat).
68. Trestných činů se obžalovaný dopustil vůči osobě blízké a nelze odhlédnout od toho, že se tak dělo i před dětmi poškozené, které jsou nízkého věku a které to vybudilo i k chabým aktům obrany poškozené před obžalovaným (a v jejich věku a postavení aktům naprosto nepředstavitelným, neboť žádné dítě by se nemělo octnout v pozici, kdy se cítí být nuceno bránit napadenou matku, už vůbec ne před jejím vlastním opilým druhem), jak byly zaznamenány v podobě odtrhávání od obžalovaného či telefonátu otci, přičemž však jde o působení způsobilé negativně jejich životy ovlivnit na dlouhou dobu dopředu (nemluvě o ovlivnění života poškozené, kteréžto ovšem soud nepovažuje za přitěžující okolnost s ohledem na to, že porucha zdraví je znakem jedné z užitých skutkových podstat trestného činu). Pokud si obžalovaný chystal zbraň nebo na poškozenou dotíral opakovaně s tímž požadavkem, přinejmenším v těchto částech svého jednání jednal po předchozím uvážení; ve zbylých částech jednání se jednalo o trestný čin spáchaný s rozmyslem, neboť se nejednalo o změt' situačních afektivních selhání, ale dlouhodobé, stereotypní a opakovaně aplikované požadavky, představy obžalovaného a způsoby jejich dosažení.
69. Obžalovaný, ač soudně netrestán, nemá svou pověst zachovalou zcela. Soud nepřehlédl, že se jedná o přestupek izolovaně vzato menší závažnosti, jímž byl v minulosti shledán vinným a za nějž mu byla uložena menší peněžitá sankce. Je však třeba vzít v úvahu i to, za jakých okolností – vůči komu a kde – k protizákonnému jednání došlo. Stalo se tak v bydlíšti poškozené, tedy v místě, kde docházelo k veškeré trestné činnosti, a to vůči manželů a otci dětí poškozené, jehož osoba rovněž potencovala trestné počínání obžalovaného svou pouhou existencí v rodině synů poškozené. Spáchaný přestupek tak nabývá rovněž určitého (byť ne zcela určujícího) charakteru,

jelikož o osobě pachatele vypovídá, že jeho trestné jednání pramenilo z dlouhodobého vnitřního nastavení škodit obdobným způsobem a z podobných, dosti přízemních příčin.

70. Za daného stavu věci – kdy intenzita páčání trestných činů je tedy značná, poškozená v podstatě neměla východiska krom opuštění obžalovaného, jehož ovšem s ohledem na strukturu své osobnosti nebyla schopna, naopak chování obžalovaného velmi dlouho omlouvala a k zásadnímu kroku ji přivedlo až eskalování trestného počínání do maxima, kdy byla poškozená během krátké doby znásilněna i podrobena pohledu smrti do očí, když nad ní obžalovaný spustil elektrický přístroj v době, kdy ležela ve vodě ve vaně – pak soud stál před povinností adekvátně reagovat na veškerá uvedená zjištění ve výroku o trestu. Ukládat za těchto podmínek trest alternativní by v očích soudu představovalo naprostou rezignaci na represivní složku účelu trestu, neboť ta byla bezohledným počínáním obžalovaného zcela zásadním způsobem podmíněna a aktivována. Obžalovaný projevila značnou neúctu k osudu poškozené, dopustil se mnoha závažných aktů ústí v pluralitu závažné trestné činnosti. Sama opakovaná vynucení pohlavního styku, zvláště za užití hrozby danou střelnou zbraní, jsou způsobila vyústit v uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody, natožpak jsou-li součástí daleko rozsáhlejšího celku, trápení poškozené až do fáze, že se u ní rozvine déletrvající duševní strast. Závažný způsob spáchání každého jednotlivého trestného činu (zvláště co do znásilnění, ale v porovnání s jinými způsoby spáchání téhož trestného činu i co do nebezpečného vyhrožování, což pak v konečném důsledku ovlivňuje i pohled na týrání osoby žijící ve společném obydlí, které veškeré trestné počínání obžalovaného zastřešuje) na poškozené, která jinak byla ochotna v soužití s obžalovaným snést skutečně ledacos, již nesnese přecenění jediné ryzí polehčující okolnosti, a to dosavadní bezúhonnosti obžalovaného.
71. Proto soud shledal, že k naplnění účelu trestu, jímž je vedle snahy vyvarovat obžalovaného od páčání další trestné činnosti i potřeba reagovat na trestnou činnost již proběhnuvší, je nezbytné obžalovanému uložit nepodmíněný trest odnětí svobody, který veškeré okolnosti případu vystihne odpovídajícím způsobem, bude-li uložen ve výměře nepřilíš vzdálené dolní hranici zákonného rozpětí. Trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby by neodpovídal už jen množství trestných činů, natož jejich závažnosti, ale už tím, že jde o trest tohoto druhu ukládaný prvopachateli, pro vystižení přitěžujících okolností postačuje trest ve výměře tří let, byť návrh trestu ze strany státního zastupitelství ve výměře čtyř roků odnětí svobody není přemrštěný. Z uvedených důvodů soud uložil obžalovanému již trest odnětí svobody, avšak v trvání tří roků, když nezbytným zpřísnujícím prvkem reagujícím na všechny známé aspekty případu je již uložení trestu nepodmíněného.
72. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, neboť u něj není dána žádná zpřísnující okolnost podmiňující zařazení do přísnějšího typu věznice (dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku např. uložení výjimečného trestu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Je-li rozsudkem ukládána majetková trestní sankce, poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným

činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí.

Kladno 21. září 2023

Mgr. Petr Sedlařík v.r.
předseda senátu